

Den Økonomiske og Monetære Union. Når Danmark mister indflydelse for hvert minut, der går, er det vel bedre at holde folkeafstemningen den 28. september 2000 end engang i efteråret 2001, hvis det udsagn skal have nogen gyldighed.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Fru Lene Espersen sagde noget, der ikke var rigtigt. Hun sagde, at de fire forbehold var det, befolkningen ønskede dengang. Nej, befolkningen var til en folkeafstemning i juni 1992, og et flertal stemte nej, men det respekterede man ikke herinde.

Der var nogle politikere i Folketinget, som begyndte at botanisere i, hvorfor befolkningen stemte nej. Så fandt man ud af, at det nok var af fire grunde, og så lagde man dem ud til folkeafstemning. Jamen tænk at man begynder at botanisere i, hvorfor folk stemmer ja eller nej. Man skal da respektere en folkeafstemning. Det gjorde man ikke i 1992, og så lagde man de fire forbehold ud til en ny afstemning. Men det var ikke noget, befolkningen ønskede. Det var noget, den blev påtvunget, og jeg tror, befolkningen havde ønsket, at man havde respekteret afstemningen i 1992.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Der kan sikkert diskuteres meget om tidligere folkeafstemninger og om, hvad der var begrundelsen for, at befolkningen stemte det ene eller det andet. Men det er nok ikke noget, vi kan blive enige om, så det vil jeg afholde mig fra at begynde en stor debat om.

Til hr. Kim Behnkes spørgsmål om, at vi mister indflydelse for hver minut, der går: Det er ganske rigtigt. Vi synes, at forbeholdene er problematiske for Danmark allerede nu, og det har vi sådan set syntes lige fra starten, også før der begyndte at komme alle disse praktiske problemer.

Men der er jo forskellige opfattelser, også i denne debat, af, hvordan man skal håndtere sagen over for befolkningen, så selv om vi egentlig synes, det ville være godt at komme af med forbeholdene, er vi ikke bedreviddende, men respekterer, at der skal være plads til debat. Vi respekterer så sandelig også, at de mange, der stod inde for undtagelserne og egentlig syntes, at de var en god idé, da de blev indført i 1993 – hr. Holger K. Nielsen er jo en af dem – nu er-

kender, at det altså ikke gik på den måde, som man havde forventet.

Derfor er det fornuftigste altså, at vi afventer udviklingen, indtil vi konkret kan se præcist, hvor det er, de har skabt problemer for Danmark, og det er lige netop det, Det Konservative Folkeparti gør sig til talsmand for. Det er også derfor, vi har præciseret, at vi ikke er dem, der kommer med gode råd om, hvorvidt den ene eller den anden dato er god nok. Det, der er væsentligt for os, er, at der er god tid til debatten. Det er det, vi har nu med euroen, så man kan se, hvad det egentlig betyder helt konkret, at vi har det forbehold.

Der er ingen tvivl om det, som DUPI-rapporten peger på, nemlig at både når det gælder retlige indre anliggende og på forsvarsområdet, vil det bliver tydeligere og tydeligere for befolkningen, at de undtagelser, vi har, ikke bare er undtagelser, som ikke har nogen konsekvenser. Det er undtagelser, som betyder, at Danmark har mistet indflydelse på nogle områder, og så synes jeg sådan set også, det er fair, at man igen spørger befolkningen.

Knud Erik Hansen (SF):

De fire forbehold er samlet set udtryk for, at Danmark skal holdes uden for den statsdannelse, som Maastrichttraktaten var udtryk for, og de fire forbehold dækker lige præcis de områder, som gør, at der skabes en europæisk stat, hvis man afskaffer de fire forbehold.

Ved afstemningen den 18. maj 1993 blev der givet tilslutning til, at Danmark fortsat var med i EU, men uden at skulle overdrage de beføjelser, der er så væsentlige for Danmark som nation og stat. Derfor kan man sige, at det ville være logisk og også rigtigt at stemme om alle forbeholdene på én gang, så den danske befolkning kunne beslutte, om man afgørende ville udvande Danmark som nation og overdrage væsentlige statsbeføjelser til EU i den udvikling mod Europas forende stater, som er i fuld gang. Vi kan imidlertid ikke støtte forslaget, for vi har ikke noget ønske om at fjerne nogen af forbeholdene og ser derfor heller ikke nogen grund til at bringe nogen af dem til afstemning, hverken enkeltvis eller samlet. Vi synes også, det er tvivlsomt, om det er nogen god strategi, hvis man ønsker at undgå at fjerne forbeholdene.

EU-afstemningerne har generelt været præget af komplicerede problemstillinger, som kunne fortolkes på mange måder, og som har gjort det svært at forklare, hvad der lå i de for-